

Kisdedként is Isten!

Szűcs Sándor
www.apcsele29.hu

Ézsaiás 9:5-7

Valaki azt írta, hogy a keresztyéneknek is van egy aranyborjújuk. Egy bálványuk, akit az élő Isten helyett imádnak. Ez pedig a betlehemi kisjézus, vagy a „Jézuska”. Őt befektetik egy bölcsőbe, szépen feldíszítik és örök gyermekségre ítélik. Így sokkal kényelmesebb az embernek. Mert így olyan aranyosan kicsike marad. Olyan kicsike, aki még beszélni sem tud – így nem fog beleszólni a mi életünkbe sem. Olyan kis tehetetlen, „tedd-ide-tedd-oda”, akivel mi is azt csinálhatunk, amit csak akarunk, és nem Ő rendelkezik mivélünk. Olyan csöppség, aki ki van szolgáltatva az Ő tisztelőinek, akik maguk szabják meg tiszteletük határait és mélységeit. Sokszor úgy, hogy évente egyszer összejönnek a bölcsője körül, kicsit elérékenyülnek, esznek egy nagyot, odaadják egymásnak a drága ajándékaikat és aztán mennek tovább a dolgukra. És közben maradnak ugyanolyanok, mint amilyenek azelőtt voltak. Eltelik egy év, újra összejönnek, újra körülállják azt a bölcsőt, eléneklik minden évben ugyanazt a karácsonyi éneket, és aztán megint magára hagyják egy évre a Jézuskát is, meg egymást is.

Vajon mennyire van távol a valóságtól ez a kissé ironikus leírás? Nincs benne sok olyan részlet, ami sajnós jellemző lenne a mi karácsonkra is?

Ilyenkor el szoktuk énekelni a *Csendes éj* című énekünket, aminek az első verse azzal fejeződik be: „*Szent Fiú aludjál ...*” – nem ez a vágyunk sokszor nekünk is? Ez a Jézuska: csak aludjon nyugodtan a bölcsőjében. Ne ébredjen fel, ne nőjön fel. Inkább még ringatjuk is, csak ne zavarja meg a mi életünket. Hiszen az első karácsonykor sem volt számára hely, csak egy istállóban. És ma is ki lehetne akasztani sokunk életének ajtajára: telt ház, nincs hely! Nem fér már be Jézus – legfeljebb a Jézuska!

Pedig a Szentírás egészen másképp mutatja be nekünk a mi Urunkat! És olyan jó lenne ezt a Jézust megismerni és méltó módon megünnepelni ilyenkor karácsonykor, és azután életünk minden napján. A karácsonyt csak az ünnepli méltóképpen, aki *tudja*, hogy kit ünnepel! És aki tudja, hogy kit ünnepel karácsonykor, az tudja tisztelni és imádni Őt karácsony után is, és az tud örülni Neki a legsötétebb hétköznapi napokban is! Aki tudja, hogy kivel találkozhat karácsonykor, annak az élete fog megváltozni Jézus közelében. És másképpen megy el Tőle, mint ahogyan érkezett! Mert az ebben a karácsonyban a világ világosságával találkozott, és ő maga is világítani kezdett. Ez történt a pásztorokkal, a bölcsékkel, mindenkivel, aki a világ sötétségéből megérkezett Őhöz, és akihez elérkezett az igazi karácsony: amikor a szívében születik meg a Megváltó! – A karácsonynak az a célja, hogy mi mindnyájan ilyenekké válhassunk. Nem az, hogy egy kisgyermekre emlékezzünk – erre neki nincs szüksége. Nekünk van arra szükségünk, hogy Ő belépjen a mi életünkbe és megkezdje az uralmát. És akkor más lesz körülöttünk a világ, mert mások leszünk mi magunk: Isten megváltott gyermekei.

Íme a karácsonyi kisded, a kisdedként is Isten, ahogyan Ézsaiás prófétának kijelentetett évszázadokkal korábban. Íme, akit ki ezen a mai napon ünneplünk:

Az Ő neve: „Csodálatos Tanácsos”. Három dologra is utal ez a megnevezés: jelent politikai hatalmat: Ő a Királyok Királya, az Uraknak Ura, aki kezében tartja ezt a mi rohanó-változó-bűnös világunkat is. Aki hatalmat kap, Tőle kapja, aztán ha nem jól él vele, Ő veszi vissza azt attól. Ő határozza meg a népek sorsát – egyetlen sem vész el szeme elől, sőt, egyetlen nép egyetlen lelke sem. De utal ez a név arra is, hogy egyedül Ő ismeri Isten hatalmas terveit is, és Ő is hajtja végre azokat. S miközben az örök isteni terv egyetlen tudója és megvalósítója, aközben nem szűnik meg nekünk, kicsi embereknek is a mi mindennapos apró problémáinkban tanácsot adni. És csodálatosak az Ő tanácsai, mert kiutat mutatnak a kilátástalanságból, megerősítenek a bajokban, reménységet adnak, sebeket kötöznek be, lelkeket mentenek meg. És harmadszor, jelenti ez a név azt is: csodálatos „védőügyvéd”. Mert vádol bennünket a bűn, mert mindannyiunkra a mi bűneink zsoldja vár – de született nekünk csodálatos védőügyvéd, aki megment bennünket az ítélet alól, azzal, hogy

maga ül helyettünk a vádlottak padjára, és Ő hordozza el helyettünk a büntetést. Ő született hát karácsonykor: a Csodálatos Tanácsos, a Csodálatos Védőügyvéd.

A második neve ennek a karácsonyi Jézusnak: „Erős Isten” Ez a név Jézus örökkévaló Istenségére utal. Arra, amit más helyen így olvashatunk: „Őbenne lakozott az istenség teljessége testileg”(Kol 2:9). Ő egyenlő az Atyával! Kisdedként is egyenlő! Nemcsak a dicsőséges feltámadásában, hanem a nagypénteki kereszten, a karácsonyi jászolágyban is egyenlő Istennel! És ma is egyenlő az Istennel! Mert ma is él, ma is uralkodik, ma is kezében tarja mindannyiunk életét, akár hisszük ezt, akár nem – ez a Jézus ma is az *Erős Isten*, akinek az a név adatott, amely előtt minden térd meghajol vagy megtöretik: mennyieieké, földieké és földalattiaké egyaránt!

A harmadik neve: „Örökkévaló Atya” Ez Jézus Krisztus gondoskodó, gondviselő, őrző és ajándékozó szeretetére utal. Hiszen Benne a mi Atyánk jött egészen közel hozzánk, és Rajta keresztül mondhatjuk mi is a Mindeneket Teremtő Istennek: „Mi Atyánk”. És azután élhetünk egészen valóságosan Isten gyermekeiként, felruházva azokkal a mennyei kiváltságokkal, amiket csak Őtőle kaphat meg az ember. Az az Örökkévaló Atya született közénk a kisded Jézusban, aki jól tudja, hogy mire van szükségünk, látja életünk legnagyobb és legkínzóbb szükségét, azt, hogy a Vele való közösségben szűkölködünk a leginkább – de Ő éppen ezt jött el megadni és beteljesíteni a mi életünkben.

És a negyedik megnevezése ennek a kisdednek így hangzott: „*A békesség fejedelme*”. **A békesség a Bibliában** sokkal többet jelent, mint bizonyos negatív dolgok hiányát. Nem akkor van békesség, ha nincs háborúság, veszekedés vagy nyomorúság – a békesség valami plusz. A békesség harmóniát, közösséget jelent, biztonságot, megelégedést, bőséget, sőt, magát az üdvösséget is jelenti. Békességben az él, aki bensőséges közösségre jutott Istennel, aki szeretetteljes közösségben él másokkal, és akiben belül, a lelkében is rend és nyugalom van. A békesség azt jelenti, hogy a helyemen vagyok, a dolgomat teszem, áldás lehetek mások számára, az életem Isten dicsőségének bizonyossága. A Biblia nyelvén ez a békesség. És ez a Gyermekek *ennek* a békességnek a Fejedelme, és ezt a békességet kínálja mindenkinek, aki nélküli, de vágyódik rá.

Most gondoljuk újra ezt az Ézsaiási próféciaát, hogyha mindez igaz, akkor mi következik ebből a mi számunkra. Nagyon egyszerű dolgokat fogok sorolni, de olyan jó volna ezen a karácsonyon ezeket a legegyszerűbbeket is végre komolyan venni és megélni.

Tehát ha igazán hisszük, hogy Ő a *Csodálatos Tanácsos*, akkor mi következik ebből? Olyan magától értetődő: az, hogy Tőle kérünk tanácsot. Egyáltalán, az az alázat, amellyel elismerem, hogy nekem bizony szükségem van tanácsra, mert egyedül olyan tehetetlen vagyok, a legtöbb dolgot csak elrontom, a legbölcsebb terveimmel is sokszor csak megszomorítom a körülöttem élőket. Szükségem van tanácsra, de nem akárki tanácsára, hanem egyedül az Övére. – Van-e ennyi *alázat* bennünk, hogy jövünk Jézushoz tanácsot kérni? Van-e ennyi *bizalom* bennünk, hogy Ő tud is jó tanácsot adni? És van-e ennyi *engedelmesség* bennünk, hogy ha már tanácsot adott, akkor azt is csináljuk. És nem állítjuk *mi* a Csodálatos Tanácsost a saját értelmünk ítélőszéke elé, hogy vajon eltalálta-e a helyeset, a számunkra kedvezőt, vagy nem, és majd annak a függvényében teszünk valamit. Mert a helyes utat mi tévesszük el újra és újra – Ő pedig *maga az Út!*

Kell-e nekünk ez a Csodálatos Tanácsos? Kell-e minden nap, vagy csak alkalmanként? Kell-e feltétel nélkül? – Akinek kell, annak a kezéből soha nem hiányozhat a Biblia, a szívéből a bizalom, az ajkáról az imádság. a cselekedeteiből az engedelmesség. Íme, ezt kínálja ez a karácsonyi kisded, a Csodálatos Tanácsos.

Hisszük-e, hogy Ő az *Erős Isten*? Ilyenkor az imaházban, a testvéreink előtt, egy-egy emlékezetes megta-pasztaláskor hisszük – de a hétköznapi próbái között? A kísértések között? A háborúságok között? Erős Isten-e Jézus Krisztus a mi életünkben? Elég erős-e ahhoz, hogy általa győzni tudjunk, ha a Sátán támad? Elég erős-e ahhoz, hogy a próbákban helyt állhassuk? Hogy a bizonyágtételünk soha ne némuljon el? Elég erős-e akkor, amikor kilátástalan a helyzet, amikor agyonnyomnak a terhek – amikor ránk volna szüksége egy másinak, a mi szeretetünkre, a mi segítségünkre, a mi időnkre, a mi pénzünkre – erős-e akkor is a mi Istenségünk a mi szívünkben?

Olyan más lehetne a mi életünk! Sokan vannak úgy, hogy ha bizonyágtételre kérik őket, csak olyan dolgot tudnak mondani, ami évekkal, évtizedekkel azelőtt történt meg velük. Mert akkor tapasztalták meg utoljára, hogy „*mindenre van erőm a Krisztusban*” – pedig Ő azért született meg nekünk karácsonykor, hogy Erős Isten lehessen életünk minden napján! Higgyük el ezt, és éljünk általa!

És ha azt hisszük, hogy Ő az *Örökkévaló Atyánk*, akkor miért van tele az életünk kételkedéssel, aggodalmaskodással, szorongással? Ha mi valóban az Ő országát keressük, miért kérdezzük ijedten, hogy mi lesz az enivalóval, a ruházkodással – hát nem azt ígérte, hogy mindez megadatik nekünk? Ha komolyan vesszük, hogy van Örökkévaló Atyánk, akkor komolyan vehetjük azt is, hogy Ő jól tudja, hogy mire van szükségünk, sokkal jobban, mint mi, és Ő időben meg is adja nekünk. Már eddig is sokkal többet adott, mint amire feltétlenül szükségünk lett volna, vagy amit megérdemelnénk, és ezután sem fog megfelelni rólunk, mert hűségese Atyánk Ő!

Micsoda bizonyágtétel lehetne ebben a világban az, hogy amikor minden bizonytalan és változó, a mi életünket biztonságban tudhatjuk. Mert az ilyen embernek egészen mások a szavai, a véleménye erről a világról, mások az indulatai – hiszen már nem ettől a mulandó, bizonytalan politikai vagy gazdasági rendszertől függ az élete, a közérzete, a jövője: hanem az Örökkévaló Atyától!

És végül hisszük-e igazán, hogy Ő a *Békesség Fejedelme*? Úgy, hogy ez nem azt jelenti, hogy két napig most halkabban veszekedünk otthon, mert karácsony van – hanem igazán békességünk van Istennel. Vagyis komolyan elfogadtuk az Ő bűnbocsátó kegyelmét. Sőt, tovább is adtuk másoknak, és mi is megbocsátottunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek – és nem azért, mert a szeretet ünnepén ennyit legalább illik megtenni – hanem mert a Békesség Fejedelme elvégezte a szívünkben ezt.

Csak így adhat békességet a Békesség fejedelme minden élethelyzetben: a próbák alatt, a betegségekben, a harcokban, a nélkülözésben is. De adni akarja, hogy az életünk, a békességünk végre ne a környezetünktől, ne másoktól függjön, hanem Benne találjuk meg azt, és a mi életünkben is hadd váljon életre buzgó forrás kútfejévé, amely másokat is megeléghet. Mert ezt kínálja ez a karácsonyi kisdéd, a Békesség fejedelme.

Íme, akit ezen a napon ünnepelünk – de vajon tényleg Őt ünnepeljük? És tényleg így?